

ARTICULUS II.

Utrum humanitas Christi adoranda sit adoratione latriæ¹.

1. Ad secundum sic proceditur. Videtur quod humanitas Christi non sit adoranda adoratione latriæ. Quia super Psal. 98: Adorate scabellum pedum ejus, quoniam sanctum est, dicit Gloss.²: Caro, a Verbo Dei assumpta, si ne impietate adoratur a nobis; quia nemo carnem ejus spiritualiter manducat, nisi prius adoret; non illa dico adoratione quæ latria est, quæ Creatori debetur. Caro autem Christi est pars humanitatis. Ergo humanitas Christi non est adoranda adoratione latriæ.

2. Præterea, cultus latriæ nulli creaturæ debetur; ex hoc enim reprobantur Gentiles, quod coluerunt et seruiuerunt creaturæ, ut dicitur Rom. 1. Sed humanitas Christi est creatura. Ergo non est adoranda adoratione latriæ.

3. Præterea, adoratio latriæ debetur Deo in recognitionem maximi dominii, secundum illud Deuteron. 6: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli seruias. Sed Christus, secundum quod est homo, est minor Patre. Ergo humanitas ejus non est adoranda adoratione latriæ.

Sed contra est quod Damascenus dicit in 3 lib.³: Adoratur autem caro Christi incarnato Verbo Deo, non propter seipsam, sed propter unitum ei secundum hypostasim Verbum Dei. Et super illud Psal. 98: Adorate scabellum pedum ejus, dicit Glossa⁴: Qui adorat corpus Christi, non terram intuetur, sed illum potius cujus scabellum est, cujus in honore scabellum adorat. Sed Verbum incarnatum adoratur adoratione latriæ. Ergo et corpus ejus, sive ejus humanitas.

Respondeo dicendum, quod, sicut supra dictum est⁵, honor adorationis proprie debetur hypostasi subsistenti; tamen ratio honoris potest esse aliquid non subsistens propter quod honoratur persona cui illud inest. Adoratio igitur humanitatis Christi dupliciter potest intelligi. Uno modo, ut sit ejus sicut rei adorata; et sic adorare carnem Christi nihil est aliud quam adorare Verbum Dei incarnatum;

¹ 3, d. 9, q. 1, a. 2, q. 1, et q. 4, ad 1.

² Glos. ord. ibi, ex August. ibid., tom. 8.

³ Orthod. fid., c. 3, circ. prin.

⁴ Est August. ibid., tom. 8.

⁵ Art. præc.

sicut adorare vestem regis, nihil est aliud quam adorare regem vestitum. Et secundum hoc adoratio humanitatis Christi est adoratio latriæ. Alio modo potest intelligi adoratio humanitatis Christi, quæ sit ratione humanitatis Christi perfectæ omni munere gratiarum, et sic adoratio humanitatis Christi non est adoratio latriæ, sed adoratio dulciæ. Ita, scilicet, quod una et eadem persona Christi adoretur adoratione latriæ propter suam divinitatem, et adoratione dulciæ propter perfectionem humanitatis.

Nec hoc est inconueniens: quia ipsi Deo Patri debetur honor latriæ propter deitatem, et honor dulciæ propter dominium, quo gubernatur creaturam. Unde super illud Psal. 7: Domine Deus meus, in te speravi, dicit Gloss.¹: Dominus omnium, per potentiam, cui debetur dulcia; Deus omnium per creationem, cui debetur latria.

Ad primum ergo dicendum, quod Gloss.² illa non est sic intelligenda, quasi seorsum adoretur caro Christi ab ejus divinitate; hoc enim posset contingere solum hoc modo, si esset alia hypostasis Dei et hominis. Sed quia, ut Damascen. dicit³, si dividat subtilibus intelligentiis⁴ quod videtur, ab eo quod intelligitur, inadorabilis est ut creatura, scilicet adoratione latriæ. Et tunc sic intellectæ, ut separatæ a Dei Verbo, deberetur sibi adoratio dulciæ; non cujuscunque (puta, quæ communiter exhibetur aliis creaturis), sed cujusdam excellentioris, quam hyperduliam vocant.

Et per hoc etiam patet responsio ad secundum et tertium; quia adoratio latriæ non exhibetur humanitati Christi ratione suiipsius, sed ratione divinitatis cui unitur, secundum quam Christus non est minor Patre.

Quæ circa expositionem horum articulorum notari possent, melius in sequenti disputatione tradentur.

DISPUTATIO LI.

In tres sectiones distributa.

DE ADORATIONE CHRISTO, UT DEO, DEBITA.

Quoniam Christus, Deus et homo est, antequam doceamus qua adoratione adorandus

¹ Glos. interlinealis, ibid.

² Citata in argum. 1.

³ Lib. 3, c. 3, circ. prin.

⁴ Epinæis, id est, cogitationibus seu mentis conceptib.

sit, oportet nonnulla de divina et humana adoratione dicere, seu de illa quæ Deo debetur, et quæ hominibus communicari potest. Prius tamen, quid adoratio sit, et quotuplex, quibusve nominibus significari soleat, declarare necesse est.

SECTIO I.

Quid sit adoratio, et cujus virtutis actus sit.

1. Honor quid sit, et quomodo se habeat ad adorationem. — Adoratio, inquit Damascenus, orat. 1 de Imaginibus, prope ab initio, est submissionis et humiliationis nota; et orat. 3: Est, inquit, animi cedentis, submissi atque humilis significatio, quæ descriptio ex vocis significatione et communi omnium hominum usu sumpta est; significat ergo adoratio actum quo unus alteri se submittit, vel illum honorat in recognitionem excellentiæ ejus. Ad quod amplius explicandum, oportet has voces distinguere, et earum proprias significationes, scilicet, honorare, revereri, venerari, colere, laudare, et glorificare; hæc enim omnia ad adorationem pertinere possunt, et multum cum illa et inter se conveniunt, quamvis non nihil etiam differant. Honor ergo, ut ex Augustino colligitur, lib. contra Sermonem Arianorum, c. 23, latius patet quam adoratio: Honorat enim, inquit, omnis qui adorat, non autem adorat omnis qui honorat, nam honor potest esse ad æqualem, juxta illud ad Rom. 12: Honore invicem prævenientes, adoratio vero respicit alium, ut excellentem et superiorem; unde recte D. Thomas 2. 2, q. 103, art. 1 et 2, inquit honorem esse signum excellentiæ vel virtutis, sive absolute consideretur, sive per comparisonem ad honorantem, sive ad alios; habet autem rationem adorationis quando est signum excellentiæ per comparisonem ad honorantem, qui scilicet honorat alium tanquam superiorem cui se submittit. Comparantur ergo hæc duo per modum generis et speciei, quia honor ut sic tantum est quoddam signum bonitatis ejus, qui honoratur, ut indicavit Aristoteles, lib. 4 Ethic., c. 3, et l. 8, c. 8; et ibi clarius D. Thomas explicuit, lect. 8; adoratio vero includit honorem, et addit submissionem et recognitionem excellentiæ ejus qui adoratur, respectu adorantis, ut Damasc. dixit. Quocirca, cum D. Thomas hic, art. 1, adorationem videtur cum honore confundere, loquitur juxta subjectam materiam, quia adoratio quidam honor est, et eodem modo accipiendum est

quod dixit Anast., Episc. Theopoleos, in VII Synod., act. 4, adorationem esse *emphasim honoris*, id est, symbolum, ut ibidem paulo inferius Tharadius declaravit. Est autem *emphasim*, si vim verbi attendamus, non quodcunque signum, sed quo plus significatur quam aperte dicatur seu exprimitur, et ita illa voce indicatum videtur, adorationem esse symbolum honoris, quo insignis et superior excellentia indicatur. Huc etiam spectat quod Arist., l. 2 magnorum Moral., cap. 11, dixit, *gloriæ cupidum eminentiam affectare*; lib. autem 1 Rhetoric., c. 5, dicit, *honorem esse existimationis benefactivæ indicium*, quæ non videtur adæquata definitio honoris, sed cujusdam speciei illius notioris et magis usitata, quæ ad adorationem pertinet; statim vero subdit: *Honorantur maxime, atque merito, qui beneficia contulerunt, deinde qui conferre queunt*; ad hoc autem posterius membrum possunt omnes studiosi, vel in dignitate constituti, revocari, et hoc modo potest illa definitio facile ad omnes honores adaptari.

2. *Veneratio et cultus quid.* — Hæc autem, quæ de honore dicta sunt, eodem fere modo de cultu et veneratione intelligi possunt, quia hæc duæ voces idem fere quod honor significare videntur; colere enim, venerari, et honorare, latine fere æquivalent, unde fit ut eandem habitudinem seu rationem respectu adorationis habeant. Est enim adoratio quædam veneratio, et quidam cultus; addit vero prædictam submissionem et recognitionem alterius ut superioris; unde August., lib. 10 de Civit., cap. 4, circa fin., cum dixisset, de hominibus dici posse quod sunt colendi et venerandi, subdit: *Si autem eis multum addiderit, et adorandi.*

3. *Laus et gloria quid sint.* — Eodem fere modo de laude et gloria loquendum est; laus enim est quædam species honoris, ut Aristoteles dixit, 1 Rhetor., c. 5; quanquam enim idem Aristoteles, 1 Ethic., c. 12, et D. Thomas 2. 2, q. 103, a. 1, ad 3, dicant, *honorari ea quæ per se bona sunt, laudari vero quæ ad alia sunt utilia*, non est tamen intelligendum, laudem solum circa utilia versari, sed ad illa extendi; alioqui enim certum est etiam ea, quæ per se maxime bona sunt, maxime posse laudibus extolli, sic enim et Sanctos et Deum ipsum laudamus. Hæc ergo laus honor quidam est; et si cum debita submissione et recognitione fiat, rationem adorationis habet. Gloria vero idem fere est quod honorifica laus; addit enim effectum quemdam, quem

laus efficit in aliis, scilicet, bonam existimationem de re laudata. *Est enim gloria, clara cum laude notitia*, ut Augustinus eam definit, l. 83 Quæst., quæst. 31; unde glorificare aliquem, nihil aliud est quam eum ita laudare, ut apud alios bona ejus existimatio inde oriatur.

4. *Reverentia quid sit.* — Revereri denique in propria et rigorosa significatione vocis, genus quoddam timoris significat, ut S. Thom. dixit, 2. 2, q. 19, a. 9; et 81, a. 2, ad 4; et 103, a. 1, ad 4; et in 3, d. 9, q. 1, art. 1, ad 3; et ibi Bonavent., artic. 2, q. 1. Jam vero translata est hæc vox (ut iidem Sancti docent) ad signandum non solum timorem, sed honorem, seu adorationem quam inferior reddit superiori in signum excellentiæ seu majestatis ejus, sive quia hæc adoratio sæpe ex timore procedit, ut quando Jacob adoravit Esau, et filii ejus fratrem suum Joseph; sive quia ipsemet timor est testimonium quoddam excellentiæ alterius, et ex voluntate colendi illum sæpe concipitur, ut optime dixit D. Thomas, citato loco. Unde Tharasius, Constantinopolitan. Episcopus, in Epistola ad Constantin. et Iren., quæ habetur in fine VII Synodi, adorationem inquit, venerationem et timorem significare. Ex his igitur satis constat prædicatorum vocum significatio; eis tamen in sequentibus disputationibus indifferenter utemur, sicut alii auctores, et præsertim VII Synodus et Damasc. eas frequentius usurpant; quia, supposita materia in qua versamur, in idem fere omnia recidunt.

5. *Adoratio quid sit, cujusve virtutis actus.* — Ex hac autem vocis significatione colligitur primo, adorationem esse quemdam actum virtutis, quæ ad alterum ordinatur; est enim actus honorandi alterum, se illi tanquam superiori et excellentiori submittendo. Qui actus, ut per se constat, honestus, et consentaneus rationi esse potest, si circa debitum objectum versetur; sicut enim unicuique reddere jus suum, studiosum est, ita et unicuique reddere cultum illi debitum juxta conditionem suam; et hoc modo nunc de adoratione loquimur. Unde etiam fit, hunc actum ad justitiam pertinere, nomine justitiæ utendo, prout sub illa comprehenduntur virtutes omnes quæ ad alterum ordinantur, sive sit ipsa propria justitia commutativa, aut distributiva, sive religio, pietas, observantia, aut aliæ similes, quæ dicuntur partes potentiales justitiæ; cum enim adoratio ad alterum tendat, necesse est ut ad illud genus virtutis pertineat, cujus munus

est operationes circa alterum moderari. Unde, sicut inter prædictas virtutes justitiæ, quædam versatur circa Deum, quæ dicitur religio, aliæ vero versantur circa homines, quæ variæ sunt, juxta varias conjunctiones, vel secundum diversas rationes debiti, quæ inter homines esse possunt, ita et adoratio potest, vel circa Deum versari, qui propter summam excellentiam suam maxime dignus est reverentia et honore, et hæc adoratio actus erit religionis, ad quam pertinet cultus Dei, et honestas quæ in illo reperitur; potest etiam versari adoratio circa homines excellentes, et sic ad inferiores aliquas virtutes pertinere, ut magis in sequentibus explicabimus.

6. *Adoratio, actus voluntatis supponens actum intellectus.* — Secundo colligitur ex dictis, sicut justitia virtus est ad voluntatem pertinens (ut ex 2. 2 nunc suppono), ita et adorationem, actum esse ejusdem potentiæ, quia virtus et proprius actus ejus in eadem facultate resident. Ad hujus autem actus majorem explicationem advertendum est, cum versetur circa alterum, cui rationabilem honorem tribuit, necessario supponere in intellectu bonam existimationem de illius excellentia, cui adoratio exhibenda est. Propter quod quidam existimarunt adorationem esse actum intellectus, quam sententiam indicat Gab., in 3, d. 9, q. unica, in princ.; et eandem tribuunt quidam D. Thom.; sed nunquam hoc docuit. Neque est verisimile, si formaliter loquamur; illa enim bona existimatio supponitur veræ adorationi; ex illa enim existimatione oritur prudens iudicium dictans aliquem esse colendum seu honorandum, post quod sequitur voluntas honorandi; ergo non potest adoratio in illa intellectuali existimatione consistere, quatenus prædictam voluntatem antecedit. Unde fieri potest ut aliquis habeat veram cognitionem de excellentia alterius, quem tamen debito modo nec colat, neque adoret, ut patet etiam respectu Dei, si quis habeat veram illius fidem, et ipsum adorare, et religione colere nolit; non ergo consistit adoratio in illa veluti speculativa cognitione alienæ excellentiæ, sed (ut ita dicam) in practica recognitione et voluntaria submissione. Quamquam ergo adoratio supponat actum intellectus, tamen per voluntatem perficitur, et ideo D. Thom., 2. 2, q. 84, art. 2, dicit adorationem Dei maxime consistere in interiori affectu et devotione; dixerat autem, q. 82, art. 1, devotionem esse actum voluntatis. Sed elegantius

hoc dixit Lactant., lib. 4 Divin. Institut., cap. 4, in hæc verba: *Non potest neque religio a sapientia separari, nec sapientia a religione secerni; quia idem Deus et intelligi debet, quod est sapientiæ; et honorari, quod est religionis; sed sapientiæ præcedit, religio sequitur.*

7. Observandum vero ulterius est, in ipso actu adorationis distingui posse actum ipsum a voluntate elicito, quo aliquis vult alterum adorare, et actum veluti imperatum, quo adoratur et colitur; voluntas enim colendi aliquam personam non versatur proxime et immediate circa personam ipsam, sed circa cultum exhibendum tali personæ, qui semper consistit in aliqua actione, qua significatur et recognoscitur excellentia alterius. Et quamvis ex utroque actu veluti componatur unus actus moralis tanquam ex actu interno et externo, qui totus potest dici integra adoratio moralis, tamen eos inter se distinguendo, unus est veluti internus, alius quasi externus; unus proprie elicito, alius potius imperatus; unus denique est veluti affectus adorationis, alius quasi effectus, seu adoratio ipsa; hoc enim nomen magis videtur impositum actui externo quam interno. Propter quod D. Thom., 2. 2, q. 84, adorationem Dei posuit inter externos actus patriæ, quamvis exterior actus rationem adorationis non habeat, nisi ut est sub interiori, seu ut manat a prædicto affectu; nam si ab illo non oriatur, non est adoratio, sed irrisio potius, seu fictio quædam.

8. *Adorationis objectum quod sit.* — Religio cur non sit virtus Theologica. — Tertio tandem intelligitur ex dictis, quod sit objectum adorationis; si enim loquamur de proprio actu elicito a voluntate et a virtute ejus, scilicet a religione, vel alia simili, duplex objectum habere intelligitur: aliud vocatur objectum quod, seu materia circa quam proxime versatur ipsa virtus et interior actus ejus, et hujusmodi est cultus alteri exhibendus. Aliud dicitur objectum cui, scilicet persona cui adoratio exhibetur. Exemplum hujus est in justitia, et qualibet alia virtute, quæ versatur circa operationes quæ ad alium referuntur. Et hinc obiter intelligitur ratio propter quam virtus religionis, qua Deum adoramus, non est virtus Theologica, scilicet, quia non versatur circa Deum ipsum ut materiam proximam, sed solum ut objectum cui cultum exhibet, circa quem tamen cultum ut in proxima materia versatur. At vero si loquamur de tota adoratione, et cultu voluntario, proxi-

mum objectum illius est persona, seu res adorabilis. In qua duo distinguere oportet: aliud est res adorata, quæ dici potest materia adorationis; aliud est ratio propter quam adoratur, quæ semper est aliqua excellentia, vel dignitas propter quam secundum rectam rationem res illa digna est adoratione. Cum enim per adorationis actum aliquis recognoscat alterum ut excellentiorem et superiorem, cui se submittit, necesse est ut ex parte personæ adoratæ aliqua dignitas vel excellentia sit hujus adorationis fundamentum; alioqui non poterit esse prudens et honesta adoratio.

9. *Actus adorationis et humilitatis quomodo differant.* — Unde obiter etiam intelligitur quomodo hic actus distinguendus sit ab actu humilitatis; videntur enim esse valde similes, et si solum in specie externa considerentur, possunt facile confundi; distinguuntur tamen in propriis honestatibus et motivis, quæ semper in actibus virtutum maxime observanda sunt. Humilitas enim moderatur affectum honoris, et sub hac ratione interdum exercet exteriores actus submissionis, et alios similes; adoratio vero proprie reddit alteri honorem illi debitum ratione suæ dignitatis, vel excellentiæ; sicut pecuniæ elargitio, si fiat solum propter moderandum affectum pecuniarum, est actus liberalitatis; si propter solvendum debitum, est actus justitiæ.

SECTIO II.

Utrum vera et propria Dei adoratio in sola actione exteriori et corporali consistat.

1. *Sensus questionis.* — Constat questionem propositam non posse intelligi de affectu adorationis; ille enim est actus elicito a voluntate, ut ex dictis sectione præcedenti satis constat, neque in hoc est aliqua controversia inter auctores. Intelligitur ergo quæstio de immediato objecto, seu quasi materia circa quam versatur affectus adorationis; de objecto (inquam) non cui exhibetur adoratio, sed quod est ipsamet adoratio quam alteri volumus tribuere. Sensus ergo questionis est, an hæc adoratio, quam volumus exhibere Deo, per solos actus exteriores et corporales exerceatur et exhibeatur, atque ita in eis consistat. In qua quæstione supponitur posse adorationem externis actibus exhiberi, quod etiam respectu Dei certum de fide est contra nonnullos hæreticos, qui negant Deum, eo quod sit spiritus, actibus corporis esse ado-

randum, ut ostenditur latius, 2. 2, q. 84, art. 7, et q. 83, art. 12, et q. 84, art. 2, quia, cum Deus sit auctor corporis, etiam corpore colendus est; et ita in Scriptura sacra innumera sunt hujus corporeæ adorationis non solum Sanctorum exempla, sed etiam Dei præcepta, et ex his, quæ dicemus, hoc a fortiori constabit. De hac igitur parte non est inter Catholicos controversia.

2. *Prima opinio.* — De interna igitur adoratione duo possunt excogitari modi dicendi extreme contrarii. Prior est, nullam esse adorationem mere internam et spiritualem, sed corporalem tantum, qualis est illa quæ fit genuflexionibus, inclinatione capitis, et aliis similibus signis. Tribuitur hæc sententia Bonavent., in 3, d. 9, artic. 2, q. 3 et 4, qui tamen obscure loquitur, nam docet quidem virtutem moralem patriæ solum versari circa actus exteriores adorationis, quia *latria* servitutum significat, servitus autem proprie respicit actum exteriorem. Addit vero subinde, *latriam*, ut dicit cultum divinum, non esse tantum in actibus externis, sed maxime in internis; et in solutionibus argumentorum ait: *Sicut est cultus interior et exterior, sic est adoratio exterior et interior. Adorare interior, est tota mente in Deum tendere, sicut dicit Rabanus; adorare exterior, est aliquam reverentiam corporaliter exhibere.* Videtur ergo Bonaventuræ sententia in hoc consistere, quod adoratio in genere non consistit in solis actionibus externis, sed etiam in internis; adoratio vero prout dirigitur seu elicitur ab speciali virtute morali, quæ est religio, vel sub religione contenta, sic solum consistit in exterioribus actionibus; et eodem sensu videtur eandem sententiam sequi Almainus ibi, q. 1; et Marsil., in 3, q. 8, art. 1, præsertim ad 3. Citatur pro eadem sententia Durandus, in 3, d. 9, q. 4. Sed ex illo potius potest sumi oppositum, ut statim dicam. Illam vero sententiam insinuat Major, eadem d., quæst. 4; dicit enim objectum patriæ interioris esse honorem et cultum exteriorem Dei, quem postea declarat exemplis in solis actionibus corporalibus, quæ tamen potuit adhibere ut clariora, non quod alia excludat. Potest autem hæc sententia probari, primo ex D. Thoma, 2. 2, q. 84, in titulo quæstionis, qui est: *De exterioribus actibus patriæ.* Inter quos primum locum tribuit adorationi; est ergo adoratio actus exterior juxta sententiam D. Thomæ. Nec potest dici ibi sumere D. Thomam actum exteriorem late, ut distinguitur ab actu elicitu voluntatis,

tum quia in q. 83 orationem ponit inter actus interiores religionis; constat autem in doctrina D. Thomæ, orationem non esse actum elicitum a voluntate, sed ab intellectu, si mentalis sit, vel ab ore, si sit vocalis. Ubi considerare licet, D. Thom. appellasse orationem actum interiorem, quia potest in intellectu consummari, etiam si possit aliquando exterius proferri; ergo ponens adorationem inter actus exteriores, sentit non posse interius neque in voluntate, neque in intellectu consummari, sed sola exteriori actione. Tum etiam id patet ex verbis quæ D. Thom. statim subjungit, dicens: *Et primo de adoratione, per quam aliquis suum corpus ad Deum venerandum exhibet.* Non exhibemus autem corpora nostra ad venerandum Deum, nisi per actiones externas et corporeas. Neque D. Thom. alicubi de alio genere adorationis disseruit. Secundo probatur ex Damasceno, oration. 1 de Imaginibus, pag. 5, ubi definit adorationem esse submissionis et honoris notam; et orat. 3, fol. 7, ait, *adorationem esse timoris, et desiderii, et honoris signum, et animi submissi atque humilis argumentum.* Et in idem fere recidit, quod ait Anastasius, in VII Synodo, act. 4, *adorationem esse honoris alicui exhibiti emphasim*, id est, expressionem, seu significationem, quia nota aut emphasim honoris non est, nisi aliquod signum externum, per quod indicamus affectum submissionis erga alium; adoratio igitur solum est in actibus externis, quibus hoc significamus.

3. Tertio, quia nullus est actus interior, verbi gratia, erga Deum, qui possit esse actus adorationis, nam vel est actus intellectus, vel voluntatis. In intellectu esse non potest, quia in illo solum est actus fidei, qui habet propriam honestatem distinctam ab adoratione; et idem est de omnibus donis intellectus, qui comitantur fidem, et multo magis de prudentia infusa, maxime cum illa non versetur circa Deum, sed in universum dictet de agendis ex regulis supernaturalibus. Oratio vero, quæ in intellectu esse potest, quamvis sit actus religionis, distinctus tamen est ab adoratione, licet sæpe habeat adorationem conjunctam. Sicut legimus, Matth. 20: *Accessit ad eum mater filiorum Zebedæi, adorans et petens.* Aliud ergo est adorare, aliud petere, quod est orare. De actibus voluntatis similis inductio fieri potest; nam, si non versantur circa Deum, non possunt esse adorationes ejus; si autem versantur circa Deum, erunt aut actus charitatis, aut spei, aut obedientiæ, vel alte-

rius similis; ergo non erunt actus adorationis proprie, ut ad religionem pertinet; alioqui confunderetur religio cum aliis virtutibus. Et confirmatur primo, nam, si in aliquo ex his actibus posset esse propria adoratio, eadem ratione quolibet actu virtutis posset adoratio exerceri; quia quilibet actus virtutis placet Deo, et potest in eum ut in ultimum finem referri, atque adeo ad ejus honorem et gloriam ordinari, juxta illud: *Omnia in gloriam Dei facite.* Est autem ridiculum dicere eleemosynam esse actum adorationis, et sic de aliis. Confirmatur secundo, quia vitium adorationi divinæ oppositum nunquam reperitur in solo actu interiori, nam, si sit in intellectu, erit hæresis; si in voluntate, erit aut odium, aut desperatio, aut aliquid hujusmodi; contra adorationem vero nunquam est, nisi per ordinem ad actum exteriorem, ut est in voluntate dandi alteri quam Deo divinum honorem, aut exhibendi Deo notam inferioris honoris.

4. *Secunda opinio.* — Secunda opinio esse potest, adorationem non solum sine actione externa posse reperiri, verum etiam consummari posse in solo actu pure interiori, id est, elicitu tantum a voluntate. Hanc opinionem indicat Scotus, in 3, dist. 9, q. 1, ubi distinguit actum patriæ internum et externum; et hunc dicit esse signum illius, illum vero consistere in hoc, quod homo in corde suo extollit divinam bonitatem tanquam summam respectu suæ bonitatis, et a qua ipse homo habet quiddam boni habet; et hunc interiorem actum ait Scotus habere pro objecto solum Deum, ut summum bonum et summum dominum; quanquam non declarat an sit actus intellectus an voluntatis. Nec videtur ab hac sententia alienus D. Thom. 2. 2, q. 84, art. 1, ad 1, ubi ait, ea, quæ exterius aguntur circa Deum, esse signa interioris reverentiæ. Et ex hoc ipso principio sumendum est fundamentum hujus sententiæ. Nam adoratio exterior vel ficta est, vel supponit interiorem, eamque exprimit atque significat; ergo non potest vera adoratio in solo exteriori actu consistere. Et confirmatur declarando qualis possit esse hujusmodi actus. Nam, quando homo vult exhibere Deo signa externa submissionis, multo magis vult habere Deum ut superiorem et dominum, et subesse illi; ergo hic idem actus voluntatis est maxima et perfecta Dei adoratio. Nam, si quis illum habeat, quamvis nullam ejus externam significationem exhibeat, in spiritu et veritate colit Deum ac reveretur.

5. Ut explicem veram sententiam, suppono, ex 1. 2, exteriorem actum interdum appellari omnem illum qui ab alio actu priori voluntatis imperatus est, sive per exteriora membra, sive per intellectum, imo etiam si per voluntatem ipsam exercentur; aliquando vero stricte sumi pro actu qui per exteriora membra exercentur; unde e contrario actus etiam interior in duplici acceptione posita sumi potest, ut per se constat. In præsentibus ergo stricte loquimur de actu exteriori humano, qui per membra corporis exercentur; obiter tamen dicemus de omni actu interiori et exteriori respectu voluntatis, et respectu illius actus, qui proxime elicitur ab ea virtute voluntatis, qua Deum adoramus.

6. *Prima assertio.* — Dico primo: in actu mere interno et spirituali potest reperiri vera et propriissima Dei adoratio, non minus quam oratio. Hæc assertio est communis Theologorum cum Magistro, in 3, dist. 9, ubi omnes distinguunt duplicem adorationem, internam et externam. Quæ distinctio duplicem potest habere sensum. Unus est, ut ipse affectus seu voluntas adorandi vocetur adoratio interna, ut præscindit ab ipso cultu seu exercitio ejus, qui comparatione illius voluntatis dicitur adoratio externa. Sed non est hæc divisio usitata in hoc sensu; nec nos nunc agimus de sola illa voluntate adorandi, quæ præcise sumpta potius est propositum adorandi quam ipsa adoratio; sicut desiderium, vel voluntas petendi non est oratio, sed propositum orandi. Alio ergo modo dicitur adoratio interna, cultus, qui spirituali actione mentis perficitur et consummatur, et ita distinguitur a cultu qui exhibetur per corpus vel res corporeas, et hoc modo adhibent Theologi eam partitionem; et cultum externum per signa externa et sensibilia exerceri dicunt, quæ numeravit Aristot., 1 Rhet., c. 5, dicens: *Honoris partes sunt sacra, memorations, decantationes carminum, aut solutæ orationis ad laudem recitatio, præmia, delubra, primi consessus, sepulchra, publici ritus, inclinari, loco cedere, munera deferre, etc.*, quæ omnia possunt, servata proportionem, ad cultum adorationis adaptari. Interiorem autem cultum dicunt Theologi exerceri actibus intellectus et voluntatis, et præsertim actibus fidei, spei et charitatis. Nam, licet hi actus, ut sunt elicitu a suis virtutibus, habeant suas specificas et proprias honestates, tamen, quatenus assumuntur ut quidam actus, accommodati ad exhibendum Deo honorem ut supremo domino, induunt